

Бібліографія:

1. Бабич О. Основні засади створення організаційної культури як інструменту управління / О. Бабич // Вісник національної академії державного управління при Президентові. – 2003. – № 2. – С. 449 – 456.

2. Бабич О. Організаційна культура як чинник підвищення ефективності державного управління / О. Бабич // Актуальні проблеми державного управління: Збірник наукових праць Одеського регіонального інституту державного управління. – Вип. 1 (17). – Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2004. – С. 142-154.

Назар ГРАБАР

слухач магістратури за спеціальністю
«Менеджмент»

(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Скочиляс С.М.)

УПРАВЛІННЯ ВИТРАТАМИ ПІДПРИЄМСТВ

Основною умовою ефективного функціонування підприємства є належна організація процесу управління витратами, який у ринкових умовах є визначальним напрямом підвищення ефективності виробництва. Сучасне підприємство потребує гнучких систем аналізу і контролю своїх підрозділів та оцінки роботи їх керівників. Особливо ускладнюється цей процес в умовах управління великими компаніями зі складною організаційною структурою.

Питанням управління витратами присвячено праці таких вітчизняних учених, як П.Й. Атамас, Л.П. Батенко, І.О. Бланк, О.С. Бородкін, Ф.Ф. Бутинець, Б.І. Валуєв, С.Ф. Голов, А.П. Гречан, М.Г. Грещак, З.В. Гуцайлюк, В.М. Добровський, В.В. Лук'янова, В. Є. Москалюк, Л.В. Нападовська, С.Н. Петренко, М.С. Пушкар, В.П. Савчук, В.В. Сопко, Л.А. Сухарєва, Ю.С. Цал-Цалко, М.Г. Чумаченко.

Водночас слід зазначити, що, незважаючи на чималу кількість публікацій з даної тематики, методичні та практичні аспекти створення ефективної системи управління витратами, які б урахували специфіку функціонування окремих суб'єктів господарювання, висвітлені недостатньо.

Механізм функціонування системи управління витратами та його організаційні форми залежать від розмірів підприємства, галузевих особливостей, стратегічних цілей. Управління витратами не є самоціллю

і повинно забезпечувати досягнення поставлених цілей у системі управління підприємства в цілому, що передбачає органічну його інтеграцію в загальну систему управління підприємством і відповідно здійснюється з використанням тих самих принципів та канонів.

Управління витратами підприємства має ґрунтуватися на їх класифікації, яка передбачає групування витрат за різними класифікаційними ознаками залежно від поставлених стратегічних цілей. Незважаючи на наявність великої кількості варіантів класифікацій витрат, окремі класифікаційні ознаки залишились поза увагою науковців. З метою ув'язки витрат із витрачанням коштів та можливістю впливу на грошові потоки підприємства пропонується витрати розподіляти на монетарні та немонетарні. Для узгодження фінансового та податкового обліку пропонується в системі управлінського обліку виділяти витрати, що включаються у валові витрати в податковому обліку, та такі, що не включаються. За ступенем повторюваності доцільно виділяти періодичні витрати та разові.

Управління витратами на великих промислових підприємствах має свою специфіку, яка полягає в наявності великих обсягів інформації, розпорошеності її у просторі, що може призводити до дублювання інформації та зниження її оперативності, а також зростання фрагментарності, тобто відсутності цілісної картини про стан об'єкта управління. Таким чином, у системі управління витратами великих підприємств посилюється значення інформаційної та контрольної функцій.

У системі управління витратами важливе місце посідають питання аналізу залежності витрат від зміни обсягів виробництва. В управлінському обліку виробничих витрат та калькулюванні собівартості продукції за основу береться поділ витрат на змінні та постійні. Науковцями доведено, що в реальній дійсності накладні витрати, які традиційно відносять до умовно-постійних витрат (загальновиробничі, адміністративні та витрати на збут), у своїй "поведінці" відхиляються від теоретичного уявлення, про що свідчить порівняння динаміки загальновиробничих витрат та обсягів виробництва.

Аналіз динаміки загальновиробничих, адміністративних витрат та витрат на збут на прикладі реальних підприємств проілюстрував помилковість стверджень про їх постійний характер, отже, система калькулювання собівартості по неповних витратах (директ-костінг) не може бути джерелом достовірних даних про витрати виробництва, а поділ витрат на змінні та постійні є умовним. У разі необхідності такого

поділу пропонується використовувати розрахунковий метод на основі розроблених моделей.

Управління витратами на стадії планування цільового прибутку має ґрунтуватися на оптимізації асортименту на основі маржинального аналізу. Пропонується удосконалений варіант матричного аналізу, перевагами якого є зниження трудомісткості аналітичних процедур та усунення дублювання інформації, що має місце в класичному методі МАРКОН. При цьому інформативність аналітичних оцінок стосовно конкурентоспроможності окремих виробів не знижується. Суттєвою перевагою такого підходу є те, що метод не оперує повною собівартістю, яка, зазвичай, містить погрішності розподілу накладних витрат, що дозволяє провести спільний аналіз внутрішніх і зовнішніх факторів, які формують асортиментну політику підприємства.

Бібліографія:

1. Мокроусова Т.О. Об'єктивна необхідність класифікації матеріальних ресурсів в умовах ринкових відносин // Економіка промисловості. – 2014. – №4 (26). - С.137 - 143.

2. Саломон В.Т. Управлінський облік: суть, значення, проблеми та перспективи розвитку // Вісник Житомирського державного технологічного університету. Сер.: Економічні науки. - 2015. - №2 (32). - С.136 - 140.

Ігор ГРИЦИК

слухач магістратури за спеціальністю

«Публічне управління та адміністрування»

(науковий керівник – д.е.н., проф., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Мельник А.Ф.)

МОДЕЛІ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ З ГРОМАДСЬКІСТЮ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Сьогодні в Україні, як і в інших країнах світу, постійно зростає роль ЗМІ як засобу комунікації, формування громадської думки, впливу на поведінку людей та на життєдіяльність суспільства в цілому. Під назвою ЗМІ об'єднуються найрізноманітніші засоби масової інформації: друковані видання, радіо, телебачення, мережа Інтернет тощо, які поширюють різноманітну за змістом інформацію великій аудиторії.

Одна з найважливіших особливостей сучасних ЗМІ – це поширення соціальної інформації, яка є відображенням дійсності, життєдіяльності суспільства. Від характеру інформації, яка формує у суспільстві певну